

FREDERIK ANDERSEN

Offentliggjort d. [31. maj 2016](#)

Historien om Frederik Andersen starter for lidt over 91 år siden i en mindre ejendom på Kolind Mark – 6. april 1925. Ingen vidste dengang, at Frederik senere ville blive familiens akademiske stolthed.

FREDERIK GIK FRA 'HJORDDRENG' TIL AKADEMIKER

Tekst og foto af Cecilie Thusing Nielsen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Lokalcenter Næshøj danner rammen om Frederik og hustruen gennem 59 år, Lillys, hjem. Her har de boet sammen i to år. Beslutningen om at flytte fra den store ejendom og ind i en toværelses-lejlighed blev taget uden lange overvejelser. Frederik skulle have en ny hofte, der stod en lejlighed fri – de tog den! Sådan har det altid været for Frederik. Hans liv har været præget af impulser, rodløshed og eventyr. Og de har fået ham vidt omkring. Han har boet på Djursland, i Sønderjylland, på Fyn, i Brøndby Strand og på Grønland. Og så er han uddannet cand. agro. eller Landbrugskandidat, som det hed i 1955.

KOM UD AT TJENE SOM 10-ÅRIG

At Frederik skulle ende som Landbrugskandidat, har dog ikke altid ligget i kortene. Den akademiske verden lå langt fra den verden, Frederik voksede op i. Da hans første runde fødselsdag nærmede sig, blev han ved et tilfælde "hjorddreng" på en gård ved Ebdrup, fire kilometer fra hjemmet i Kolind. "Når jeg i mine unge dage kom ud til landet og så en knægt på 10 år, tænkte jeg: "Gud fader bevar mig vel, jeg var jo ikke ældre end ham, da jeg først kom ud." Men det gik jo bare. Jeg spekulerede ikke på, at jeg var noget særligt dengang. Det var først senere det slog mig."

Frederik flyttede derfor til Ebdrup for sommeren. Her gik dagen med at trække kvæg, slå tidsler og to formiddage om ugen var han at finde i den lokale skole. Det gik hverken værre eller bedre end, at scenariet gentog sig yderligere to somre. Mange vil nok tænke, at det må være hårdt at skulle undvære sin familie og komme ud at tjene som 10-årig, men for Frederik kom det naturligt at takke ja til jobbet. Det var nyt og spændende. Han var nødt til at prøve det af.

TILBAGESÆTNING

Denne lyst til at opleve og lære har været gennemgående for Frederiks liv. Han forlod skolen efter sin konfirmation og tog ud at tjene.

Han kunne godt have taget en realeksamen, men det blev det ikke lige til. Frederik ville hellere ud at arbejde, også selvom arbejdet bestod i at være tredje karl på en lokal gård.

Da Frederik mistede sin far i 1948, havde han allerede været vidt omkring. Han havde tjent på lokale gårde, uddannet sig til kontrolassistent og deltaget i Bertel Haarders barnedåb på Rønshoved Højskole, hvor han havde lært 'at blive et menneske'. Til trods for en fast stilling var det nu tid til at vende hjem til Kolind. Frederik havde som den yngste endnu ikke stiftet familie i modsætning til sine søskende. Han så det derfor som naturligt, at han tog hjem til barndomshjemmet og hjalp moren med at passe huset.

Det er tydeligt at mærke på Frederik, at han altid har været meget omstillingsparat. Han er en handlingens mand.

Blot to år efter at Frederik var hjemvendt, fandt han en tidlig morgen moderen død.

"Det var frygteligt," fortæller Frederik.

Endnu en gang skulle han begrave en forældre. Midt i denne sorg som Frederik stadig nævner som noget af det hårdeste, han nogensinde har skullet igennem, valgte søsteren Inger at flytte ind hos Frederik.

"Hun følte sig forpligtet," husker Frederik, mens han vrængende lægger tryk på 'forpligtet' og efterligner søsterens måde at tale på.

NU SKULLE DET VÆRE

Vendepunktet for Frederik var, da Inger en dag fortalte ham, at han ikke skulle glemme, at bare fordi han købte barndomshjemmet, var det stadigvæk hendes hjem. Med dette mente Inger selvfølgelig, at hun også skulle blive boende i hjemmet. Og det fik Frederik til at tænke over fremtiden.

”Det ville fandeme være et langt liv, at skulle have med hende.”

Når Frederik i dag husker tilbage, er det netop Ingers bemærkning, der gav ham det sidste skub. Han ville ikke ende hjemme i Kolind med Inger. Denne beslutning mente han nu nok, var en af de store beslutninger, så han overvejede det grundigt i nogle måneder. Han fandt dog til sidst frem til, at han var nødt til at flytte. Destinationen hed Tune, her kunne han tage et forberedende kursus til Landbohøjskolen. Nu var planen endnu engang ændret – Frederik ville være agronom.

FREDERIK MÅTTE TILPASSE SINE DRØMME TIL FORHOLDENE

Kandidaten i agronomi skulle være hans vej til at blive landbrugslærer, det havde han besluttet sig for allerede inden han gik i gang. Han blev da også lærer i to sæsoner på Tune Landbrugsskole, men grundet manglende interesse for landbruget, dalede efterspørgslen på landbrugslærere.

”Jeg blev så klar over, det ikke lige var der, jeg skulle være.”

Frederik kunne dog ikke helt slippe drømmen om at undervise, så da muligheden bød sig for at undervise unge fåreholdere på Grønland, greb han den.

”Jeg kom som den første, der var ingen, der sagde, hvad jeg skulle gøre. Det måtte jeg selv hitte ud af. Det var jo spændende.”

Frederik synes at være draget af det ukendte og udfordrende. Det er beundringsværdigt den måde, han gennem hele livet har rykket rødderne op gang på gang for jobbet. Man kan undre sig over, hvor dette mod kommer fra, men som Frederik selv siger det:

”Mit hjem var jo opløst.”

Grønlandsturen står som et lyspunkt i Frederiks liv. Ikke fordi han fagligt blev meget klogere, men mødet med en anden kultur sammen med sin Lilly, gjorde stort indtryk. Og man er ikke i tvivl om, at Grønland i dag har en stor plads i Frederiks hjerte.

NÅR MAN KUN HAR MINDERNE TILBAGE

I 1983 valgte Frederik at sætte det sidste punktum i kapitlet som agronom. Det stod klart, da hans liv endnu engang tog en uventet drejning. Frederik blev afskediget fra jobbet som Landbrugskonsulent og valgte herefter at gå på efterløn.

Når 91-årige Frederik Andersen i dag sidder i lænestolen og tænker tilbage på sit lange og begivenhedsrige liv, så er det oftest arbejdslivet, der trækker mundvigen i nordgående retning.

”Mit livs højdepunkt var, da jeg blev Landbrugskandidat.”

Hustruen gennem 59 år, Lilly, rømmer sig bemærkelsesværdigt højt ovre fra den anden stol.

”Og så selvfølgelig også min bryllupsdag,” griner Frederik.

Dagene på Lokalcenter Næshøj går med gåture i den nærliggende plantage, gennemgang af dagens Jyllands Posten, samtaler med Lilly, men også stille stunder, hvor han tænker tilbage på det, der var engang. Foto Cecilie Thusing Nielsen

